

Излиза два пѣти въ
мѣсеца. Годишна цѣна
е: гр. 20.— Безъ пред-
плата Спомошествова-
тели не сѣ пріети.—

Кн. 22. | Год. I.

Писма или статіи ще
сѣ отправятъ ѣправо до
Издателя въ Руссе.—
Неплатени писма не
сѣ пріети.—

С Л А В А

ПОВРЕМЕННО ДУХОВНО СПИСАНІЕ

15. ІУНІЙ. 1872.

ЗАЩО НЕ СА ПОЧИТА И УВАЖАВА НАШЕТО СВЯЩЕНСТВО?

Мислимъ какъ нѣма бжде излишно, ако поразгѣдаме въ кратко причинитѣ, защо нашитѣ священници нѣматъ, онуй уваженіе което имъ пристой?— И самъ Христосъ Спасителъ, когато е установилъ този чинъ заповѣдалъ е, да са отдава на пастиритѣ приличната честь. Но нажалость днесъ твърдѣ малко почитаніе са отдава даже и на онія священници които сѣ морални и които точно отговарятъ на длѣжноститѣ си. На сичко това причината е за дето единъ прави а другитѣ теглятъ. Имами наистина много примѣри, дето по нѣкой отъ священницитѣ сѣ правили голѣми безчавія, но това е ставало въ предшнитѣ врѣмена и то повѣче тайно, но днесъ въ XIX вѣкъ, когато Българ. Църква стѣпва въ новъ животъ, като гледа човѣкъ че сѣ вършатъ отъ старна на нѣкой священници такива мръсни безаконія, то неможе ието една Христіанска душа да потаява такива нарушения на св. вѣра, а да не вика и предъ Бога и прѣдъ свѣта, че въ такъвъ случай и сѣ такъвъ пастирь трѣба да са постѣпва звѣрски, когато сѣ дѣлата му отъ този родъ.

Твърдѣ памѣ е жално когато сме принуждени да говоримъ и излагаме на читателитѣ си беззаконія, а не добрини, а особено за священниците, които трѣба да са отличаватъ съ доброто си повѣденіе, но за да не са разпространява лошето сѣме между Христіанитѣ, и за да не подпадне Божественната ни свята вѣра въ нарушеніе и пропастъ, длъжни сме съ врѣме да ѝ запазваме отъ всякакъвъ видъ обеззаконенія, като предаваме на явность мръснитѣ дѣла на оня дѣецъ, който иска да оничтожава Божественнитѣ закони, който счита черковнитѣ установленія за ничтожни, а иска да бѣде реформаторъ и новъ законоиздатель, не споредъ Божественното ученіе, но за наслажденіе на собственитѣ си страсти.

Като е главната цель на листа ни, да бдимъ надъ святата Христова вѣра, да ѝ пазимъ отъ расколъ и увеличаваме, то за длъжность считаме да показваме явно на сѣкій Христіанинъ онова дързостливо и безсрамно сътвореніе, което подъ видъ на Христовъ служителъ иска да оничтожава онова което е божественно, а за народа драгоценно прптяжаніе.

Ето едно приключеніе, което дава поводъ да сѣ малку уважаватъ и презиратъ нѣкои низки твари, които за жалъ сѣ ся вмъкнали мѣжду членоветѣ на нашето священство.

Извѣстиятъ ни че Високоученія Г-нъ Попъ Савва Г. Катрафиловъ, който священнодѣйствувалъ до скоро въ Разградъ, оставилъ града и като заминувалъ за въ Мачинъ за народенъ учителъ, освѣнъ законната си жена, повѣлъ и една друга мома, която обичалъ и съ която живѣлъ поохотно отъ колкото съ законната си. Като пристигналъ въ Мачинъ, той оставилъ и жената си и училището, и отишълъ въ Ибраила да са расхожда съ новата си кокона по европейски; (*) това извѣстіе подбужда общото него-

(*) Незнаемъ да ли светния му — ако заслужва да му се каже тъй — е былъ въ Браила съ священническѣтѣ си калимавка, или съ нѣкой по-моджтъ цилиндъръ; знаемъ само това, че когато се върна отъ Пероть рѣкоположенъ и дойде въ Руссе, попъ Сава съблѣче джюбето си и интеріята си, и съ единъ фесъ на главѣ, като се наобедва въ локантътъ на Отелъ Лондонъ, гдѣто трапезата се развеселява и отъ еднѣ женскѣ музикалнѣ бандѣ, облѣче пакъ попекитѣ си дрехи и замина за Разградъ. То а го знаятъ и малкитѣ дѣца въ Руссе....

дованіе на всякъ Христіанинъ въ Мачинъ и тѣй искать и желятъ дето реченія священникъ да са лиши отъ този високъ чинъ.— Ето какво правятъ такива недостойни священници, его защо не са почита и уважава нашето священство. Оня който е поставленъ да пази Божественія законъ, и да сѣе между народа нѣравственността, той напротивъ презира и газии и Бога и закона, презира жената си и дѣцата, а предпочита безаконіето. Това е наистинна жалостно появленіе, а особено съ това са поврежда вѣрата ни и священството, за това трѣба да са земѣтъ строги мѣрки да са скратяватъ такива пакостни появленія, ако искаме да са уважава священническія чинъ, а не понижава и презира. Всяко Христіанско око трѣба да внимава на священническитѣ и учителски постѣпки, за да не са роди отъ просвѣщеніе, еретичество и идолопоклонство. Духътъ на вѣмето иска днесъ предъ всичко, да са покажемъ достойни синове на Христіанската Църква, вѣрни на народнитѣ си пастири, за да не потвърдимъ думитѣ, на фанариотскитѣ професори, които казватъ: че Българитѣ не биле достойни за независима Іерархія, че само Гръцкія патріархъ ималъ божественна власть да заповѣдва и управлява съ сичкитѣ Христіани по свѣта. Това проповѣдватъ днесъ Гръцкитѣ професори на Богословскитѣ училища, въ чуждитѣ списанія и вѣстници: че Църквата са била развила, и Българитѣ билъ най-просто народъ на свѣта.— А ние сме свободни на това въ кратко да имъ отговоримъ: че ако искать да не пропадне църквата нето да са развали, тѣ съ високоуміето си, нека прогласятъ божественія си патріархъ за *непогрѣшимъ* и *всемогущъ*, и тогасъ ще има двама земни богове, а тѣ разумѣва са като всемогущи ще подкрѣпѣтъ и църквата и сичката природа.

Като свършваме краткитѣ си тия забѣлежки за рѣченія по въ ній ще призовемъ вниманіето на Н. Бл. Екзархътъ и на окружащиятъ го св. Синодъ, и ще кажемъ, че когато Н. Бл. замина прѣзъ Руссе, лицата които отидохъ да го испроводятъ до Варна, щяхъ да хвърлятъ отъ вагона по въ Савва, който былъ си позволилъ да напада и

Н. Бл. и Синода и ржкоположившіятъ го Архіерей, отъ това заедно навлѣкълъ върху си и укоритѣ на нѣколко софти помаци, които познавали Бълг. языкъ и го изобличили за гнусавитѣ му израженія, които употребилъ върху *постѣтъ*. Такива изверги попове, Екзархътъ трѣбва да ги изхвърли отъ рѣдътъ на нашето Духовенство, и съ това още повѣче ще придобіе и привлече общата благодарностъ и задоволствіе на жяждущіятъ за Евангелското поученіе Български народъ.

Науच्याваме ся сега, че попъ Савва е докаранъ въ Руссе отъ Българскѣтъ достопочитаемъ общинѣ и по заповѣдь на Н. Бл. Екзарха, слѣдватъ испитваніята му отъ една особня комисія.

С Л О В О

НА СПАСОВЪ ДЕНЪ.

„И въсть, егда благословаше ихъ, отпѣсти отъ нихъ, и возношашеса на небо.“

Гдѣ отивашъ отъ насъ Спасителю нашъ? Защо оставяшъ толкось изненадѣйно, толкось бързо нашата грѣшна земя?— Колко дълго, очаквахме ние Твоето дохожданіе, а ти напротивъ, колко бързо и изненадѣйно ни оставяшъ и вече отивашъ?!— Дълбокото Твое смиреніе, което бѣше забѣлязано въ Твоѣта природа; съкривало та е въ неизвѣстность за тія 30 години; греховнѣтъ тѣмнина недозволи на мнозина да видѣтъ въ Тебе Спасителя си, за тія 3½ год. на Твоето явно служеніе за избавленіето на човѣческія родъ; а смъртъта и гробътъ за малко щѣхъ да раздѣлѣтъ отъ Тебе, мнозина Твой верни синове и наследници. Самото Твое въскресеніе изнесе на видѣло Твоята слава и сила на онія, които Тя презирахъ, малоуважавахъ, гонѣхъ и мъчехъ.— Нъ едвѣмъ са минахъ 40 дни отъ Твоето спасоносно появленіе послѣ въскресеніето Ти, а Ти— отново оставяшъ земѣта и отивашъ на небето, отново са криешъ отъ насъ,

и то за презъ сичкія ни врѣменній животъ!..... Духътъ на човѣка са смутявж, а сърдцето са потресва: като гледа че свѣтлія облакъ Та скрива изъ предъ очитѣ ни!.....

Тжй природно са осѣщали и говоряли Апостолитѣ, като са гледали Спасителевото възнесеніе отъ земѣта на небето. — Сжщо би трѣбало днесъ да мисли и осѣща всяка Христіанска побожна душа, която истински обича и почита Господа!

Нъ, братія, нежъ не дрѣзне нашата мисль тжй повършно да гледа на премѣдрите планове на Господа. Да си напомнимъ онія неизменяеми Негови думи: „*Се азъ съ вами есмь во вся дни до скончанія вѣка.*“ „*Азъ пакъ ще дойда, споредъ както виждате че отивамъ сега на небето.*“ И тжзи мила вѣра, тжзи сладка надѣжда нека смири нашата душа, нежъ успокой нашето сърдце. Аискренната ни и права любовь къмъ Спасителя, нежъ олеghi тжзи тяжесть, нежъ и послѣ нашето раздѣленіе съ Исуса, продѣлжи това съединеніе съ Него. Любовьта е силна, както смъртьта, и мѣдра въ дѣлата на вѣрата, тжй щото нѣма нищо, което би било за нежъ невъзможно.

Какво прави истинската любовь, когато ѝ са случи, да са раздѣли съ любезно създаіе? Тя са стараетъ предъ сичко да не забрави онія, съ които са е раздѣлила, нъ да имъ са сѣща и помни до вѣка. Непрестанното въспоминаніе и всегдашното помненіе Господа, който е отъ насъ отишълъ, ще може такожде да смири и нашѣтж духовна любовь къмъ Исуса, па и въ най-голѣмото отдалеченіе и раздѣленіе да ни съедини съ Него.

Какво прави земната любовь, когато иска да са смири въ грижитѣ си и да са съедини съ възлюбленнитѣ си които са надалечъ? Обикновенно начѣртава тѣхнія образъ, и го пази за всегда предъ очитѣ си.

Нъ, кой отъ мъртвитѣ, кой ли отъ Ангелитѣ ще дрѣзне да начѣртае образа »*Царя царей и Господа господей?*« Ала нежъ ся не сбѣрка въ това нашето чувство, когато и самъ Господъ въ знакъ на изобилната си любовь къмъ човѣческія родъ благоизволилъ да начѣртае на чуденъ начинъ пречистія си образъ и го проводилъ на Едескія князь

Авгара. Прочее има и въ насъ вѣрно начъртаніе на пречистія Иисусовъ образъ; има пресвѣтла Негова икона, която сѣкій въ всяко врѣме може да ѝ има предъ очитѣ си въ домѣтъ си. За това, гледай често, Христіанино Господа, въ Неговія пресвѣтій образъ. Съ това ще смиришь жаждостъта си за Господа, съ това ще го имашъ винаги въ памятьта си, ще бъдешъ нераздѣленъ отъ Него. Нѣ особенно имай и пази въ душата и сърдцето си Неговія образъ, който ти е начърталъ свѣтій духъ въ кръщеното кѣпалище. И тѣй радостъта ти ще бѣде изобилнѣя, и на тосъ начинъ ще можешъ да бъдешъ нераздѣленъ съ Христа спасителя.

Съ какво са утѣшава земната любовь, когато са раздѣли отъ любезнитѣ си? Обикновенно чете тѣхнитѣ писма, повторява тѣхнитѣ думи и разговори. Но и въ насъ братія, има отъ Господа драгоценно писмо, което ако и да не е написано съ собственната Му рѣка, но то е изречено отъ свѣтитѣ Му уста: има Св. Евангеліе. И то нека занимава сърдцето ни. Чуешъ ли че са чете въ храмѣтъ— слушай го съ вниманіе, безъ да изоставишь нето една думѣ. Слушай съ слухъ, слушай съ отворено сърдце, дето да поникнатъ въ тебе мислитѣ и чувствата, съ които е споено Св. Евангеліе. Въ противенъ случай, ти не желаешъ да са съединишь съ Господа, и ще бъдешъ лишень отъ правата радостъ на земѣта.

Какво прави истинската любовь послѣ, следъ като са раздѣли съ милитѣ и драгитѣ на сърдцето си?— Бърза и излазя на онія мѣста, гдѣто са е случило нѣщо важно въ животѣтъ на туй драго лице. Да посѣти човѣкъ онія свѣти мѣста, които са забѣлжени съ чудни приключенія отъ животѣтъ на Исуса Христа,— ето още едно отъ главнитѣ средства за приближеніе и съединеніе съ Господа. Ако не сме въ състояніе да посетимъ Витлеемъ, Іерусалимъ, Таворъ, Елеонъ, то ние можемъ да посещаваме нашія Св. Іерусалимъ— нашата църква. Въ неѣ можемъ да намеримъ сичко,— и гробѣтъ и Голгота, даже и сичкія земній животъ на нашія Спаситель. Посещавай само Христіанино редовно, това свѣто мѣсто, този

чуденъ домъ, и съ вниманіе пази що ся свършва въ него, тогасъ и Господь ще приеми това твое посъщеніе съ любовь, като жертва Нему мила и пріятна.

„*Восхожду ко отцу моему и отцу вашему, и Богу моему и Богу вашему,*“ казалъ е Исусъ на Св. Марія, когато ѝ ся явилъ следъ възкресеніето си. Прочее Той отива при Отцу и Богу, за да приеме послѣ горчивитѣ страданія смъртъ и слава, която бѣше за Него приготвена още предъ сѣтвореніето на свѣта.— Да сѣдне отъ дѣснага старна на Бога Отца и да приеме отъ Него царственна власть надъ сичкитѣ сѣтворенія, и като познава нашата немощь,— да земе най-близкото мѣсто на нашето заступленіе въ престолътъ на вѣчнитѣ правди.— На сичко това не е ли радость, утѣшеніе и успокоеніе за оныя които вѣрватъ, че възлюбленіѣтъ имъ Спаситель отива отъ земѣта на небето, отива отъ грѣшна старна, въ старна праведна, отъ кръсть— на престолъ, отъ пониженіе— на вѣчна слава?....

Славата на нашія Спаситель, е и наша слава: „*Иду уготовати мѣсто вамъ, обѣщаваше Той на ученицитѣ си;— и аще уготовлю мѣсто вамъ, наки прииду и пойму вы къ себѣ, да идѣже есмь азъ и вы будете.*“ Ето защо отива Той на небето! Не толкосъ заради собствената си слава, която Той имаше още преди сѣтвореніето на свѣта— но заради нашата слава. А какъ да не ся радвами, когато имамъ и ние съ силата на неговото възнесеніе мѣста и право да отидемъ отъ тия плачевни идоли, въ мѣсто блаженно и спокойно?— Нѣ некъ си напомнимъ още и другото Негово обѣщаніе! „*Подобръ е за васъ (казва Той) да отида азъ; защото ако неотида азъ, утѣшителъ нѣма да дойде: ако ли отидѣ, азъ ще ви го проводѣ.*“— А какво може да бѣде по радостно за единъ Христіанинъ, освѣнъ да има въ себѣ и съ себѣ си винаги духъ утѣшителъ, духъ който ще го ръководи и наставлява, презъ сичкія му животъ на всяко добро?—

Най-послѣ, ние имаме още едно утѣшеніе, още единъ начинъ, още едно средство, чрезъ което можемъ да са съединимъ съ Господа. Трѣба само да вѣрваме и чакаме

второто Му дохождане, когато ще го видимъ отново и ще живѣеме съ Него нераздѣлно. Трѣба да пазимъ дето Неговото дохождане да ни намери приготвени. Инакъ тежко и горко намъ, ако са Той обърне къмъ насъ съ думитѣ: „Идите! не вемъ васъ.“ — Тогасъ нашето раздѣленіе отъ Него ще бѣде вѣчно, и никога вече нѣма можемъ да са съединимъ съ Него. — Голѣма радость на-противъ ще осѣтимъ, ако са удостоимъ за тѣя Негови думи: „Приидите благословенни Отца моего, наследуйте уго-тованное вамъ царствіе отъ сложенія міра.“

С М Ъ Р Т Ъ Т А .

Имали нѣщо по-непонятно,
На тосъ чуденъ свѣтъ
По-страшно и по-ужасно,
Отъ грозната смъртъ?!
О, ти черна нечаенна смъртъ,
Ощ' една душа завлече въ своя гробъ.
Безъ да си помислишь на умътъ,
Че тя не ще бѣде до вѣки твой гробъ.
Прѣ много сърдца расплаквашь,
И пакъ не са насищашъ.
Ето и тѣзи млада жертва отива,
Въ педрата ти да почива.
Никого на свѣта презирашь.
Всякого безъ разлика привличашъ.
Нит' старъ нит' младъ неоставяшь,
Ненарадванъ въ гробъ го вкарвашъ.
Отъ твойта свирепа ржка,
Неправеднитѣ падатъ въ мѣка.
Но праведнитѣ и пакъ ще отидатъ,
Небесното вѣчно царство да наследятъ.

Нек' мисли всякъ Христіанинъ,
Който е отъ Бога създаденъ.
Че ще влѣзе въ тѣменъ гробъ.
Но ще бѣде само привременъ робъ.

А. Бѣлчовъ.

Сливенъ 30 Май 1872.

ВЪРАТА НИ КЪМЪ БОГА СЛАБѢ, А ВЪ СРЕБРОТО ПРѢДОЛѢВА.

Това, което наскърбява човѣка най-много, а особено тогова който обича своето отечество, *ѣ завистьтъж*, тя е причината на най-жалостни приключенія. Виждаме мнозина наши съотечественици които са прѣвързани за всичко что *ѣ* вѣкашно, а самата вѣра, сѣщностъж на Христіянството, сиречь любовь, нѣма въ сърдцето имъ. Глѣдаме тѣпли черковници, строги постници, които са исповѣдватъ, причащаватъ и пр.; Но да тя оклеветятъ, да тя обезчестятъ, да тя довършатъ за удоволствіе на тѣхнѣтъж чернѣ зависть, това тѣ неброжатъ за ничто. Сиромлахътъ ти завижда, ако не си по-сиромлахъ отъ него; богатія ти завижда, ако си като него или по-добъръ отъ него, прѣзира тя ако имашъ отъ него нуждѣ. Това за насъ *ѣ* жалостно и плачевно! Това наистина, за злощастіе наше, завистьтъж, сръбрюлюбіето, развратътъ, прѣобладаватъ въ нашътъ народъ, обезсилватъ го и прѣчатъ на успѣхитѣ му. То ще каже че въ нашиятъ духъ не съществува още оня истинскій нравственній законъ, който укрепява, възвишава и подканя, човѣка на добродѣтель; или то *ѣ* ме въ насъ още не *ѣ* проникнала благотворната свѣтлина на просвѣщеніето, което опитомява и развѣселява дружественніятъ животъ.

Православната наша вѣра ни прѣдлага своятъ нравственъ и вѣренъ законъ, който истинно *ѣ* най-възвишенній, но и най-мѣчній. Спорѣдъ него нашето отечество *ѣ* станало долина за плачь и риданія заточителенъ островъ

за страданія, брѣгъ, гдѣто хората слѣдъ животъ, да ся оплътватъ пѣлни съ тѣглило къмъ адъ на вѣчни мъки. Тая наша прѣкрасна вѣра, която ѣ сътворила величіето на първитѣ Християнски врѣмена, ній сега ъж видимъ напуснать; защото, онія които ся поставени да бдѣтъ надъ нейното управление, сиречь самото духовенство ъж не-исповѣдва съ дѣлата си, нито ни подава спасителенъ примѣръ съ повѣденіето си.

Ній слѣдъ скорошни и внимателни наблюдения, си съставихми това скръбно мнѣніе, че умственно, нравственно, вѣщественно и по вѣра, нашіятъ народъ ѣ назадъ, много назадъ останалъ. Но кому ѣ срамътъ кому ѣ грѣхътъ? Несъмнено, срамътъ и грѣхътъ, падатъ възъ вратътъ на Гръцкото лукаво духовенство, както тѣглилата възъ народътъ Българскій. То снимаше отъ грѣбътъ на бѣдній нашъ народъ, товари жълтици, то неможя и не щя да ся погрижи за неговото образование; кажете ми кой фанариотинъ отвори нейдѣ въ България едно учебно завѣденіе! Кой пастиръ поучи нѣкога стадото си на слово Божіе, на самоотверженіе, на добродѣтель? Прочее имаше ли врѣме, да ся занимава съ слово Божіе, Гръцкото духовенство; като имаше толкова житѣйски работи на рѣцѣтъ си? Не истрѣбваше ли то Българскѣтъ писменность? то гоняше Българскитѣ учители, то ся трудѣше да унищожи Българскѣтъ народность, то искаше да ни погърчи и направи машини за да вардимъ тѣхнитѣ луди мечтанія? какъ можеше Гръцкото духовенство да проповѣда самоотверженіе (отлученіе отъ свѣтовнитѣ придобиванія), когато то само ся е доловило за тѣхъ тѣй живаво, тѣй стегнато още и сега? Ето какъ на Православната вѣра, дѣйствието слабнѣе въ душитъ на всякой Християнинъ; защото неговитѣ хранители ъж тѣпчѣтъ и ся намиратъ въ неблагопріятни условія, за да убѣждаватъ и назидаватъ вѣрнитѣ.

Наистина, не е ли противо-Евангелски, гдѣто Гръцкій патрикъ ся дрѣ толкова, да удържи надъ Българитѣ своѣтъ незаконнѣ власть! Дали му не дохождатъ на умъ думитѣ что казва Исусъ Христосъ: „Гонять ли вы, бѣ-

гайте, отърсете си и прахътъ отъ обувкитѣ.“ Тія спасителни думи, зашто ги не чуѣтъ владицитѣ?.

Но както и да е съ голѣми жъртви и съ помощта на Н. И. В. Султана, ние днесъ са считаме за освободени отъ тѣхната убійствена за насъ власть, следователно, ако и отъ днесъ остане нашето священство хладнокрѣвно къмъ вѣрата, ако то непоправи, онова което е разорено и обезчестено, то тогасъ нетрѣба да са чудимъ за дето сме въ толкосъ жалостно състояніе, нетрѣба да осждаваме простія народъ, ако захване да са отдалечава отъ църквата, и да малоуважава священнитѣ ни обряди.

Нищо нестара безъ поводъ, нето безъ причини. Не е кривъ оня който разваля и обезчестява, но оня който го глѣда и стои още къмъ това хладнокрѣвенъ. Отъ насъ зависи сичко, доволно е само да сме съгласни на доброто, а и Богъ ще ни помогне.

М. С. Паракуцовъ.

Ловичь 1. Юній 1872.

СЛОВО НА ВѢНЧАВАНІЕ.

„Оставитѣ чловѣкъ отца своего и матеръ свою, и прилѣпитѣя женѣ своей.“

Какво ѣ туй апостолско изрѣченіе,
Тѣй противно на нашто увѣреніе!?

Оставя човѣкъ майкѣ и баща си,
И ся прилѣпява при женѣ си!!

Чи възможно ли е, баща майка,
Да роди чедо и да ся вайка.

Повседневно да бди, да ся труди,
Да г'отгледа и въ редъ да го гуди.

А то коги на възрасть достигни,
Отъ башѣ, майкѣ рѣцѣ да вдигни.

И съ чуждо чедо да ся събери,
Нему сичкото си да повѣри!?

Истина, чи тѣй трѣбва да бѣди,
Човѣкъ на здраво като разсѣди.

И самси Богъ катъ създамъ чилѣка,
Нѣкоги си предъ непамти вѣка.

Видѣлъ чи самъ не може да бѣди,
За туй божественно катъ разсѣди.

Сътворилъ и другаръ на Адама,
И наредилъ да живѣятъ двама.

Другарски и въ твърдо съединеніе,
Като имъ далъ туй благословеніе:

»Растете и ся множете,

»И земѣтъ напълнете.«

И съ тѣзи неговѣ бесѣдѣ,

Оставилъ на хорѣтъ наредѣ:

Мѣжътъ едниѣ женѣ да познава,

И ней сърцето си да предава.

Тѣй и жената единъ мѣжъ да има,

И другиго никакъ да н' приима.

И туй нѣщо за да бѣде ягко,

Самси Богъ го е наредилъ тако:

Отъ сѣщото Адамово тѣло,

Божеството едно ребро зѣло.

И туй ребро въ женѣ претворило,

И ба Адама го подарило.

Съ туй нѣщо Богъ ни увѣрѣва,

Чи мѣжъ с' женѣ едно тѣло става.

Та трѣбв' еднородно да живѣятъ,

Откакто ся законно вѣнчѣятъ.

И самъ Христосъ въ канѣ Галилейскѣ,

Като билъ на сватѣтъ Еврейскѣ.

Водѣтъ въ вино катъ претворява,

Благословеніето с' подарява.

Да яви чи законнот' вѣнчяніе,

Е Божіето благоволеніе.

Вѣнчяніето е тайна взаконена,

И отъ Господа благословена:

То отдѣля дъщеряжъ отъ майкжъ,
То отдѣля и сина отъ Тайкжъ.
И събира двама младожени,
Да живѣжтъ въ твърдо с' единеніе.

За туй и ви два новосъбрани,
Кѣто православни Христіани.
Испълвате закона естественъ,
Каквото и уставтъ божественъ.

Кѣтъ с' вѣнчявате днеска законно,
Предъ това събраніе благословно.
Отъ сег' трѣбва въ любовь да живѣйте,
И единъ за други да милейте.

Защо който въ любовьтж живѣе,
Него сам' си Господъ го милѣе.

И дѣт' ся намира животъ сладкжъ,
Тамъ има и голѣмъ напредкжъ.

А дѣт' нема любовь между двама,
Проклетія владѣй тамъ голѣма.

И напредкжъ никакъвъ не бива,
Нѣ сѣ назадъ сичко имъ отива.

За управление на ваш'тж кжщжъ,
Нищо ума ви да не размжща:

Никакъ да не бждете лѣниви,
Нѣ по възможность трудолюбиви.

И сички ви работи кжщовни,
На зговора ви да сж основни.

Допитвайте с' за сичко почтенно,
Единъ други сѣкоги смиренно.

Единъ други сичко да с' търпите,
И да си носите тяготите.

И кога ви дари Богъ съ чяда,
Най-напредъ отъ сичко ви ся пада.

Да ги научите на страхъ Божій,
И законтъ колкото ся можи.

Учете ги всегда да обичать,
Към наукъ съ сърце да тичать.

А най-много отъ сичко сте длъжни,
Да бъдете въ туй предосторожни:

Дѣцата ви добръ да навикнѣтъ,
Отечеството си да обикнѣтъ;

Искренно отъ сърце да г' обичать,
За доброто м' сѣкоги да тичать.

Отъ малки ги въ трудъ обучавайте,
И отъ лѣность ги отдѣлявайте.

Зли примѣри да имъ не давате,
Съ добри дѣца да ги спознавате;

Съ лоши съдружество да немѣтъ,
Защо малки такъвъ примѣръ земать.

Съ него щѣтъ и да остарѣтъ,
Не ся учать като заягнѣтъ.

Ти честній съпругниче

Женѣтъ си добръ да обичашъ.
За доброто ѝ всѣкоги да тичашъ.

Тя ся доска Богомъ дава тебѣ,
Обичай ѣкъ кѣто сами-себѣ;

И да не забравяшъ чи жената,
Кѣтъ пѣ-долна отъ мъжа позната.

Има слабость въ свойтъ мисль мѣгкѣ,
Коего е познато отъ вѣка.

За туй имай всегда снисхожденіе,
И на погрѣшкитѣ ѝ претърпѣніе.

Тѣй и ти честна съпругниче

Да обичашъ мъжа си отъ сърце,
Както обичашъ самото си лице.

Той ти ѣ тебѣ сѣдникъ и господарь,
Почитай го кѣто единъ твой царь;

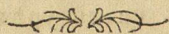
Ти другог' нема кого да слушашь,
Само нѣговѣтъ нравъ ще подушашь.
Нѣравѣтъ му добрѣ кѣтъ избродишь,
По вольтѣж му вѣрно да ходишь.
И кѣтъ жена отъ мѣжътъ пѣ-долна,
Не можешь да бѣдешь самоволна.
При туй кѣщѣж си да урѣждашь,
Сичко внимателно да преглеждашь.
Да не гледашь само да ся гладишь,
И мѣжътъ си отъ пари да вадишь:
Правото е и да си сгладена,
И да не си въ лѣность предадена:
Прави въ разноскитѣ економіѣж,
Нѣ пакъ съ мѣрѣж, а нѣ съ питиміѣж:
При туй въ сичко да имашь духъ кроткѣж,
И въ разговора си языкъ сладкѣж.
Ето тѣй трѣбува да живѣйте,
И единъ за други да милейте.
Да пазите по-между с' честѣж си,
И отъ вази друго ся не трѣси.
И тѣй тогасъ благословѣ отъ Бога,
Да в' предскажъ несъмиѣнно могѣж.
Това и азъ отъ сърце ви желяж,
И прекъсвамъ, за да ви не мажъ.
Благословеніе отъ Бога на васъ,
Да ви пристигне въ тоя часъ.

К. Т. Педковъ.

Ловичъ 2 Юній 1872.

 Бъл. община въ Гор. Орѣховица има нужда отъ двама главни учители, отъ които единия да познава Турскій и Френскій язикъ, и да са отличаватъ съ моралното си повѣденіе. Които Г-да учители желаятъ да занимають тѣя мѣста, нека са отнесжтъ часъ по-скоро до реченната община.—

ОТГОВОРИ:

Г-ну Т. П. К. въ В... Имате право, но никой не са ражда съвършенъ. Чрезъ поправки и упражненія са развива човѣкъ. А главното е че листа ни е отворенъ безъ разлика за всякого, стига само да отговаря на програмата. Тѣй са напреднали сичкитѣ народи. По-добрѣ е нѣщо отъ колкото нищо.— Г-ну Г. П. Дацковъ въ Силистра, ние ще потърпимъ още малко, но ако би да ни измамитѣ, тогасъ.... Г-ну В. К. Г. въ Орѣховица, паритѣ приехме.— Г-ну Н. Д. въ Разградъ, сящо и вашитѣ, благодаримъ ви.

Къмъ Поч. Спомощници на драмата „Кардамъ“ въ Ловечъ. Бждете спокойни. Вашитѣ пари нѣма да пропадатъ никоги, надѣвами са да ви зарадваме наскоро.

Издат.

Идушитѣ два броя отъ „Слава“ за да видѣтъ бѣль свѣтъ, това зависи отъ Г-да настоятелитѣ въ Елена, Беврево, Плѣвенъ, Бургазъ и др. които не са ни виѣсли още стойносттаж. Затова ги молимъ явно некъ са отзовжтъ часъ по-скоро, за да не закжсиѣваме.

Издатель: Т. Х. Станчевъ.

Въ Печятницѣжъ на Дунавскѣжъ Область.

— (طونه ولايتي مطبعة سندھ باصلمشد) —